

Susret u avliji

Dvadesete su mi izlpile i danas se ponovo vraćam tamo odakle sam naglo otišao poslijeratnog ljeta. Prošlo je pet godina. Zadnje što pamtim jeste tmurno vrijeme, otac koji sjedi na skemliji ispred kuće, ne govori ništa i gleda u mom pravcu. U istoj sceni vidim i majku koja proviruje kroz bjelkasti zastor na staklu drvenih ulaznih vrata, jednako pobijeđenu kao i onda kada me on prvi put odveo u školu. Jedna slika me muči: da li je plakala? Ni tad, ni sad, ne uspijevam da vidim.

To je sve što pamtim od prethodnog života, jer sam se neposredno nakon toga prihvatio crne torbetine, olovno teške, i otišao put potencijalnog rahatluka...

* * *

Dan nesnosno biva dug, a noć sve kraća, čini mi se. Bole me leđa. Bole me i ruke, ali leđa me bole više. Šest je sati ujutro, ruka na mobitelu spremno čeka da ukroti nadolazeći alarm. Preduhitren je i danas, kao i mjesecima ranije.

Švabo je poprilično pedantan po pitanju tačnosti, ali, na svu sreću, ja i nemam mnogo posla oko jutarnjeg spremanja. Pet minuta u kupatilu, navlačim kombinezon i izlazim na vrata. Jedini trn u ovoj rutini mi je bojazan od buđenja gazde i gazdarice. Podstanar sam u stanu čiji parket bosanski škripi. Da, i to postoji u Njemačkoj.

Devet je navečer, a izmak jeseni od toga napravi mrkli mrak. U ruci nosim punu kesu konzervi, dva vruća hljeba i flašu kole. Ulazim u stan. Ponavljam (ovog puta nešto produženu) higijensku rutinu i uvlačim se u svoj sobičak. Nad namazanom kriškom hljeba nekom, Bog zna čijom, paštetom, sjedim prljav i jadan. Umoran i bolestan. Težak i sam. Ovo mi je vrhunac dana, užitak gutanja kupljene hrane, pa ga odugovlačim koliko mogu.

Sitni sati trgaju ono što je ostalo od noći. Čekam da svane. Kroz prozor vidim jasno osvijetljenu cestu i par golubova. Da, i to postoji u Njemačkoj.

Dao bih pola one večere da sad mogu mirno da zaspem. Guši me.

- De ćeš bolan, Amire, đe?

- Nećete vi, bona, mene utopit' u tristo maraka, nit' ćete mi zvocat za vratom. Jučer sam sredio sve papire, a sutra Amir prvim busem ode. I doviđenja!

Scene skaču jedna po drugoj. Kroz polusan nadolaze u valovima velikim kao Vlašić. Dva Vlašića. Ono što danju zaboravim, noću me pronese svim tegobnim cestama...

I vrati pred zoru, slomljenog.

- Sine, nisam ja od neke svjetske pameti, nit' imam velikih škola, al' slomit će ti Švabo leđa. Evo ti zemlja. A i kuću prodaj kad umremo, slobodno...

Nije da nemam. Imam... Ali nemam kad da potrošim. Nemam kome da kupim. I nemam za koga da zaradim... U ormaru kombinezon, farmerice, par majica i košulja koja mi dobro stoji kad je obučem. Dobro stoji, da. To je sve što sada imam od nje.

- Ne dolazi mi na oči, ako odeš.

Rečenica se i u snu i na javi gubi u oblaku ispuštenog dima ispred očevoeg lika, i nestane... Trzaj. Šest sati ujutro. Ovoga puta, alarm je bio prvi...

* * *

Pet godina kasnije, prolazeći pognuto pred mahalom kojoj se poraženo vraćam, torbetina mi je još uvijek crna i teška, ali ne obraćam pažnju na to. Gubim dah pri pomisli o susretu s dvoje

staraca kojima sam dužan srce. Ljeto mi je nametnulo priliku da taj susret očekujem još u avliji, a ne u kući, kako sam ga sanjao proteklih nekoliko mjeseci.

Prvi korak, drugi korak...

Ravnomjerno udaranje čekića koje se nekoliko sekundi prolamalo ispred magaze prestade. Vidim dobro poznatu francuzicu. Otac stoji i drži čekić u ruci, desnoj. Lijeva je spuštена, također.

Stojimo jedan nasuprot drugog i šutimo...

Istovremeno, onaj pomenuti, lagan kao pero, a srcu težak kao olovo, zastor na vratima se uskomeša. Prepoznah jasne obrise majčinog lica. Pogledala me, a stotine gromova udariše u postidenu dušu iz vedrog augustovskog neba.

- Hajde, sine, pita se ohladi.

Milost bi sve što vidjeh u tim očima.

Mujo Adžemović, student IV godine Fakulteta menadžmenta i javne uprave Internacionalnog univerziteta u Sarajevu

Druga nagrada